

Praathuis

Toen wij in Amsterdam woonden hadden wij gedachten over andere woonvormen. Niet omdat we elkaar zat waren. Niet omdat we met de trend mee wilden doen. Gewoon blikverruiming of weer eens wat nieuwe communicatie opdoen. We reflecteerden op een advertentie die ons niet al te commercieel voorkwam. En we gingen. De babyfoon stond aan. We moesten naar het Mozeshuis. Centrum van agogisch avant-dardisme. De wandeling erheen was op zich al heerlijk. Lekker even zonder kinderen. Net als in je verkeringsstijd.

We gingen allemaal in een kringetje op de grond zitten, en keken mekaar eens aan. Toen begon d'r een gesjeesde seminarist, die pas gescheiden was, over de doelstellingen van de stichting te vertellen. De stichting Centraal Wonen wel te verstaan. Hij kwam er niet helemaal uit en daarom nam een leeftijdsloze psychologie-student, die aldoor maar naar het rollen van zijn eigen sjekkie bleef kijken het over. Hij was heel mager en aardig. Hij praatte heel zacht maar iedereen kon het toch verstaan.

Hij vertelde hoe zo'n klup bijna altijd in elkaar stort. De zijne was ook laatstleden weer in elkaar gestort, heel jammer want de huisbaas wil toch wel graag de huur hebben. Op de volgende avonden moesten we mekaar maar eens beter leren kennen. We moesten met een balletje naar elkaar werpen en dan vrolijk de naam van de toegeworpene scanderen. We lagen blauw van het lachen. Sommige oenen konden gewoon geen naam onthouden.

Ook moest je op een briefje schrijven wat of wie je jezelf vond Dus zo van „aardbei met slagroom” of „nakketikker” of „elfje giechelhoofd”. En dan schudden met de kaartjes, en raadden wie de „aardbei” was. We lagen groen van het lachen. Vooral toen we „elfje giechelhoofd”, „Ali Cy-aankali” noemden. De laatste weken van de cursus gingen we huisjes tekenen.

Wie is Bliiep ??
bekend of alleen
goed geïnformeerd?
we denken het laatste!

Zo van: hoe zou je willen wonen? Met of zonder gemeenschappelijke ruimte. Met of zonder privé-ruimte. Met maximaal 20 personen, met drie echt)paren en twaalf kinderen. Met een praathuis. Wie er ging werken. Wie er thuis moest of wou blijven enz. enz. Ik ook tekenen. Mooi hofje in hoefijzervorm. Met gemeenschappelijk speelplaatsje in midden. En praathuisje in de nabijheid. Tuintje voor, tuintje achter. Tuintje apart en tuintje gemeenschappelijk. Ik kreeg er zowaar lol in. Toen ik mijn ontwerpje op de muur speldde, zei d'r eentje: Hé, da's precies zoals Almere wordt.

Op het eind van de cursus zijn we nog in wat groepen en huizen gaan kijken. Potteloeeren. Wel leerzaam en we ontmoetten gelukkig een boel „doemensen”. Maar ja, ze hadden ook wel centen. En in elke groep zat ook toevallig nog een architect. Kijk daar konden wij natuurlijk niet tegen op. We sloten de cursus af met een weekendje op een boerderij. Kindertjes mee. Met zijn allen rond de tafel. En wandelingen maken.

We zijn niet in een groep gegaan. We gingen weer terug in het gewone leven. Een week later lag er een brief in de bus. Dat we een woning konden betrekken in Almere. En nu wonen we hier. In het hofje, dat ik toen tekende. Alleen het praathuis is er niet. Dat staat op de Redemark. En daar ben ik best een beetje jaloers op.

Bliiep